

Срещнали го хора и го питали :

— Де така самичъкъ, юначе ?

— Медената пита гоня, — отговаряло то — и хората се смѣли.

Дълги дни и нощи вървѣло момчето. Минало поля и планини, но медената пита все бѣгала предъ него и то не я настигало. Ту се мѣрне до нѣкой връхъ, позапре, помами го, — ту изеднажъ се изгуби и лѣсне пакъ далечъ — до друга рѣтлинка. Но момчето търчало безъ умора и безъ страхъ. Краката му се изранили отъ пѣтъ, но очитѣ му свикнали да гледатъ ясно — надалеко и широко — и то все вървѣло. Стигнало до Слѣпото царство, дето всички хора били слѣпи като къртици и цѣлата страна била потопена въ мрачина.

— Какже мина медената пита? — попитало момчето.

— Ние нищо не знаемъ, защото нищо не виждаме, — отвърнали слѣпитѣ съ наведени глави. Но предъ очитѣ му блеснала далеко медената пита, и то тръгнало отново. Минали пакъ дълги дни и дълги нощи, въ мрачина и лутане. Стигнало сега до Каме-ното царство, дето всички хора сж вкаменени и мълчеливи, и хладъ вѣе надъ цѣлата земя.

— Видѣхте ли медената пита? — попитало момчето. — Но никой не му отговорилъ. И отново тръгнало то да търси медената пита. Минали отново много дни и нощи. Най-после стигнало до Златното царство, дето всичко е отъ чисто злато — и дървеса, и плодове, и накити. Само хората приличали на голѣми гущери и жаби.

— Не знайте ли де е медената пита? Не мина ли насамъ? — попитало момчето изнемощѣло отъ умора и гладъ.

— Медена пита ли? — заки-котили се чудноватитѣ хора. — Та защо ти е тя?

